# Prvá kapitola

„Čo to má, dopekla, znamenať?! Toto nie je odtieň, ktorý som žiadala!“ Jej mahagónová, falošne opálená tvár sa priblížila k mojej.

Pozrela som na peknú olivovú stuhu, ktorou nevesta mávala v ruke. „Slečna Carberryová... ehm... teda... pani Carberryová-Joyceová,“ opravila som sa. Svadobní hostia sa veselo potácali okolo nás, špliechali šampanské a hlasno sa rehotali. „To je odtieň, ktorý ste si vyžiadali na výslužku.“

Jej bledé mačacie oči sa zúžili. „Som si celkom istá, že nie je.“ Našuchorený závoj jej trčal z hlavy ako sopečná erupcia. „Chcela som papagájovo zelenú.“

„Miláčik,“ upokojoval ju jej za ňou stojaci novomanžel. „Nemôže to teraz počkať? Bunty a Seb potrebujú odísť skôr. Musia chytiť skorý ranný let do Gstaadu.“

Odstrčila bledú ruku svojho ženícha. „Nevidíš, že mám teraz veľa práce?“

Vytiahla som spod pazuchy fascikel a prelistovala som niekoľko strán, na ktorých boli do najmenších a najbolestivejších podrobností uvedené požiadavky Mishy Carberryovej-Joyceovej.

Všetko v ňom bolo zapísané písmom Arial, od vypustenia tucta ružových kanárikov na pôde hotela až po vyrezávané prepletené srdcia, ktoré žiadala dať vyrobiť z dvoch blokov ľadu.

Keď už bola recepcia v plnom prúde, s motajúcimi sa hosťami, žiariacimi lustrami a telami hádžucimi sa na tanečnom parkete, nemohla som si nevšimnúť, že prepracovaná ľadová socha sa už začína poddávať teplu a svetlám. Pripomínala mi topiace sa voskové figuríny z nejakého hororu.

Snažila som sa nepozerať na to, ako sa pomaly scvrkáva a stále viac sa približuje k majestátnej šesťmetrovej svadobnej torte s citrónovou a čokoládovou polevou. Tá topiaca sa socha vyzerala presne tak, ako som sa ja teraz cítila.

Odvrátila som pozornosť od miznúcej sochy a vo fascikli som našla vzorku stuhy, ktorú so sebou pred mesiacmi priniesla pani Carberryová-Joyceová. No, keď hovorím fascikel, pripomínal skôr telefónny zoznam. Zdalo sa mi, že som posledné dva roky života celé venovala len organizovaniu tejto prekliatej svadby.

Odsunula som rastúcu nevôľu nabok. *Drž sa, Sophie. Už len pár hodín a potom sa toto peklo skončí.*

Časť požadovanej stuhy som pre istotu zapečatila do malého plastového vrecúška. Vybrala som ju a podala neveste. „Môžete potvrdiť, že toto je vzorka stuhy, o ktorú ste ma požiadali, aby som zabezpečila na vaše výslužky, madam?“ Pokúsila som sa zakryť podráždenie v hlase. Do tejto svadby som vložila všetko, čo vo mne bolo, pracovala som celé noci a poprosila o službu mnohých známych. A nakoniec sa mi dostane takéhoto poďakovania? Ani náhodou.

Tóny klasického kvarteta utíchli a nahradil ich na parket lákajúci DJ menom Astor.

Keď zaznela skladba od Pharrella Williamsa, konfrontačné oči nevesty sa vpili do kúska stuhy. Pomrvila sa na svojich špicatých

podpätkoch a preglgla. „Museli ste si ich popliesť s niekým iným. Budem sa sťažovať...“

Jej obviňujúci hlas sa vytratil v momente, keď som stuhu z lesklého saténu obrátila. Na zadnej strane bolo jej pavúčím písmom napísané „Olivová na moje výslužky“.

Na lícach jej rozkvitli dve červené ruže.

Čakala som ospravedlnenie, ale ona sa len zavrtela v šatách nápadne pripomínajúcich nadrozmernú pusinku z bielkového snehu a nebola schopná prehovoriť.

„Je všetko v poriadku, slečna Harknessová?“

Žalúdok mi klesol až na zem. *Výborne. Presne to som teraz potrebovala.*

Heston Cole, správca luxusného zámku Marrian a môj šéf, sa mi bez jediného zvuku zhmotnil pri pleci. Ako to dokázal? Chápala by som to, keď prechádzal po niektorom z hotelových plyšových kobercov, ale podlaha vo Veľkej sále bola z lešteného čerešňového dreva.

„Všetko je v poriadku, ďakujem,“ zatrilkovala som a bolestne zatúžila po tom, aby odišiel.

Heston si ma nevšímal a obrátil svoj úlisný úsmev na sťažujúcu sa nevestu. „Dúfam, že je všetko k vašej spokojnosti, madam.“

Jej výraz tváre bol strnulý. Videla som, ako uvažuje. Strieľala po mne pohľadom. „Áno, ďakujem. Všetko je... uspokojivé.“

*Uspokojivé?* Žartovala?

Ľadová socha, ružoví vtáci, nehovoriac o dvojníkovi Eda Sheerana, ktorý im hral serenádu, keď kráčali k oltáru, a o limuzíne ružovozlatej metalízy vykladanej drahokamami, ktorá bola objednaná na neskôr večer, aby ich odviezla na medové týždne... a to bol len začiatok nevestiných požiadaviek.

Cítila som, ako mi v žilách kypí krv. Mesiace organizovania tejto prekliatej svadby zvýšili moju hladinu stresu na maximum a znamenali, že som veľmi často chodila domov s migrénou.

Dnešná udalosť spôsobila, že desiatky svadieb, ktoré som predtým organizovala tu na zámku Marrian, vyzerali ako dvojhodinové detské narodeninové oslavy.

Heston, ktorý vycítil moju rastúcu zúrivosť, naklonil svoje ostré črty tváre celkom blízko ku mne. „Prečo to na dnešok nezabalíte, slečna Harknessová? Po zvyšok večera sa rád osobne povenujem potrebám madam."

Zovrela som ruky v päsť popri bokoch. Sotva som sa dokázala prinútiť pozrieť na Mishu Carberryovú-Joyceovú.

Na perách jej pohrával falošný úsmev.

Opätovala som jej ho a vypochodovala zo svadobného hurhaja a po šachovnicovo dláždenej, portrétmi vyzdobenej chodbe k dverám na terasu, cez ktorú sa zostupovalo do záhrad. Boli otvorené a ukazovali tento sobotný aprílový večer v celej jeho jarnej sviežosti. Na druhej strane trávnika stál párik hostí v nemotornom objatí.

Odhodila som fascikel vedľa seba na štrkovú cestu a stála som tam v pokrčenom tmavomodrom kostýme a na špicatých podpätkoch. Niekoľkokrát som sa prudko nadýchla a vychutnávala som si vône mätovej záhradky a cinkanie fontánky v tvare morskej panny, ktoré znelo ako vianočné zvončeky.

Bola som taká nadšená a vzrušená, keď som získala túto prácu po tom, čo som pracovala na PR oddelení v miestnom výbore. Bola to úľava zanechať písanie tlačových správ o výdavkoch miestneho úradu a hasenie otázok o pochybnom starostovi, ktorý žongloval medzi svojou manželkou, milenkou a rozprávkovými príjmami, ktoré na ne utrácal.

Ale postupne sa zo mňa začalo vytrácať oslnenie z príchodu do tohto rozľahlého luxusného hotela s vežičkami ako šľahačková zmrzlina a ostrozelenými trávnikmi, nehovoriac o jeho prominentnej klientele.

Čoskoro som zistila, že ma otravuje prúd smiešnych požiadaviek od zamilovaných párov, najmä od zazobaných neviest.

Moja rastúca povesť, že dokážem vybaviť všetko, sa rozšírila medzi budúcimi nevestami a ja som zistila, že môj veľavážený šéf Heston ma čoraz viac poveruje a čoraz menej mi pomáha. Skôr než som si uvedomila, čo sa deje, bola som zúfalá a nedocenená, bez rovnováhy medzi pracovným a súkromným životom.

Musím priznať, že môj bankový zostatok bol vďaka štedrému zvýšeniu platu, ktorý som dostávala, keď som začala pracovať na zámku Marrian, celkom príjemný, ale akú som z toho mala radosť, keď som sa každý večer vracala domov s výzorom sestry Freddieho Krugera?

Nečudo, že Callum, môj bývalý priateľ, mal už môjho šialeného pracovného času plné zuby. Nepomohlo mi ani to, že našiel útechu v náručí svojej šéfky v strednom veku v banke, kde pracoval.

Po tom chaotickom fiasku s Callumom som pochybovala, či budem ešte niekedy schopná dôverovať svojim inštinktom pri inom mužovi.

Zažmurkala som, objala sa rukami a prinútila sa vrátiť do prítomnosti. Cítila som, ako mi v jarnom vánku vykĺzli z drdolu blond vlasy, ale bolo mi to jedno. Jediné, čo som chcela, bolo ponoriť sa do vane s vôňou levandule a zavolať svojej starkej, aby som sa jej poriadne vysťažovala.

Mozog mi zaškrípal, ako keď auto prudko zabrzdí. To už samozrejme nebolo možné. V hrudi mi uviazla guča pocitov. Uvedomenie si, že zomrela len pred dvoma týždňami, ma opäť zasiahlo ako úder tupým nástrojom. Plecia mi pod váhou saka klesli. Keď som bola zaneprázdnená, dokázala som svoje súkromie oddeliť, ale teraz som stála tu v areáli hotela, unavená a urazená...

Do očí sa mi nahrnuli páliace slzy, ale robila som, čo som mohla, aby som ich zahnala. Spoza môjho chrbta sa do záhrady rozliehalo štrnganie pohárov a vŕzganie stoličiek.

Stále som cítila štipľavú vôňu bielych ľalií a videla som mamin stratený výraz na pohrebe. Otec nás obe objal a zamrmlal reťaz utešujúcich slov.

Stará mama Helena mala osemdesiat rokov, keď zomrela. Vždy patrila k ľuďom, ktorí pôsobili dojmom, že sú neporaziteľní.

Po nej som zdedila lásku ku všetkému porcelánovému. Starká ma od malička učila o jemnej kráse riadu, o jeho často fascinujúcej histórii a o samotnej radosti z toho, že si môžem dopriať čaj z elegantnej šálky s podšálkou.

Celé hodiny sme sedeli a fantazírovali o tom, že objavíme vzácny Meissen alebo Spode.

Zbierala ich a jej malá obývačka bola zaprataná sklenenými vitrínami, v ktorých hrdo vystavovala dobre vybrané čajové súpravy.

Mala tiež veľký zmysel pre humor. Cítila som, ako sa usmievam, keď som si spomenula, ako často hovorila o svojich vtieravých a nepríjemných susedoch ako o Statlerovi a Waldorfovi a pospevovala si melódiu z Muppetov, kedykoľvek ich zbadala motať sa po ich záhrade.

Moja mama vždy prevrátila oči a poznamenala: „Musíš byť taká sarkastická, mami?“ A starej mamine vševediace oči sa zablýskali a odvetila: „Tomu sa hovorí vtip, moje milé dievčatko.“

V to marcové nedeľné popoludnie nás náhle opustila sediac vo svojom obľúbenom kresle v útulnom domčeku obklopená milovaným porcelánom a s vedomím, že ju zbožňujeme.

Zaliala ma vlna smútku.

Utrela som si slzy chrbtom ruky a schmatla som fascikel so svadobnými poznámkami, ktorý mi ležal pri nohách.

Vďakabohu som mala zajtra voľný deň, no nečakal ma oddych ani príjemný zážitok. Sľúbila som mame, že jej a otcovi pomôžem začať s bolestivým vypratávaním starkiných vecí z domčeka.

Naozaj sme sa do toho mali pustiť už skôr, ale mama sa s tým nevedela zmieriť.